

om Domstolens integrationistiske fortolknings-tradition. Selve spørgsmålet om, hvorvidt EF-lovgivningen er rangordnet højere end dansk lovgivning, er efter min bedste mening et spørgsmål, der fungerer helt op på det højere juridiske skoleridt.

Det er, sådan som jeg med min platte juridiske embedseksamen ser det, afgjort på enkelt-områder i takt med de forskellige traktater, som er blevet vedtaget gennem tiderne, og som Danmark har anerkendt at ville følge. Ellers kan jeg i hvert fald ikke forstå, hvordan Danmark skulle kunne blive trukket for EF-Domstolen med påstand om traktatbrud for ambien – en påstand, der jo desværre blev taget til følge, hvorefter skatteministeren skulle udbetale en masse penge. Vi blev simpelt hen dømt, fordi vores lovgivning var forkert.

I 1982 blev vi også dømt, fordi vores ligebehandlingslov ikke var god nok. Så der er altså et eller andet problem, som jeg synes er lidt svært at forstå. Men jeg er helt enig med forslagsstillerne i, at den integrationsivrige fortolkningsmetode, som EF-Domstolen anvender, og som skyldes en bestemt måde at variere Romerretten på, efter min bedste overbevisning er dybt problematisk.

Og det handler formentlig om, at der skal en traktatændring til, men hvordan den traktatændring skal formuleres, har jeg meget svært ved at se. Jeg vil derfor invitere Enhedslisten til, selv om de ikke vil være med i sidste omgang, i det mindste at diskutere med os, hvordan man egentlig kan stille det krav. Jeg ved, at der er juridiske professorer, der har været inde på det, så det må kunne lade sig gøre.

B 19 handler om begrænsning af EU's og de enkelte EU-institutioners beføjelser. SF er enig med Enhedslisten i intentionen, og vi har da også i vores oplæg til regeringskonferencen peget på elementer af de pinde, som Enhedslisten fremhæver. Vores vision er at få de nationale parlamenter mere på banen. Det kan sikre den demokratiske garanti for EU-lovgivningen. Europa-Parlamentet skal efter vores opfattelse mere have en kontrollerende funktion over for Kommissionens gøren og laden frem for indflydelse på selve lovgivningen. Det overlader vi gerne til Ministerrådet i samarbejde med de nationale parlamenter.

I spørgsmålet om Kommissionens selvstændige lovgivningsret kan vi kun erklære os enige. Det er en underlig udvikling, der er sket. Oprindeligt var det kun teknik, som Kommissionen

lavede forordninger om. Men nu er der ofte tale om egentlig politisk bestemt lovgivning, et dybt udemokratisk instrument, som ingen kan være tjent med.

Endelig kommer jeg til forslaget om dansk nej til øget brug af flertalsafgørelser. Som overskrift er vi enige, men når man ser i bemærkningerne, er Enhedslistens eneste problematisering spørgsmålet om nej til flertalsafgørelser på miljøafgifter. Og der er vi ikke enige med Enhedslisten.

Jeg kan forstå, at Enhedslistens nej til flere flertalsafgørelser hviler på skatteministerens og økonomiministerens bekymringer over, hvorvidt man kan finde ud af at lave den rigtige hjemmel, der afgrænser problemstillingen, så det ikke bliver et spørgsmål om at åbne op for generel flertalsafgørelse på skatter og afgifter. Det er selvfølgelig fint, at Enhedslisten stoler så meget på skatteministerens og økonomiministerens bekymringer, men jeg mener altså godt, man kan gå lidt derudover.

Det kan da godt være, at det er svært, men det skal da ikke afholde os fra at bringe spørgsmålet på banen, og der er vi fuldstændig enige med JuniBevægelsen, som her i søndags besluttede sig for det samme.

Skal vi have standset den grænseoverskridende forurening, må vi gribe til alle muligheder. Og det kan da godt være, at vi ikke kan finde en tilfredsstillende afgrænsning, hvor vi tør stole på, at Domstolen ikke gør et eller andet forfærdeligt eller Kommissionen noget tilsvarende. Men vi kan da lade det komme an på en prøve, for Enhedslisten er vel enig med SF i, at en af måderne, man bedst får industrien til at tage hensyn til miljøet, er, hvis vi kan angribe aktionærernes overskud. Det er det, der flytter.

Elisabeth Arnold (RV):

Enhedslisten har nu været godt et år i Folketinget, nemlig siden valget i september 1994. Og i forbindelse med det nys overståede landsmøde har der lydt mange rosende ord til Enhedslisten. Partiet har haft succes, partiet har markeret sig, og jeg har selv været blandt de politikere, der har rost Enhedslisten for dets mange markeringer.

Men jeg synes oprigtigt talt, at det her er for nemt. Det er genbrug, det er endnu en gang hyldevare fra Enhedslistens genbrugsbutik. Og jeg synes, det er for let, at man uden videre bruger halvanden linje til et beslutningsforslag og så bruger nogle gamle, gennemtyggede argumen-